

Eerst keken ze er heel raar naar, den hals uitgerekt, den kop schuin, en dan keek het oog, dat op den meelworm gericht was, plotseling mij aan, of het zeggen wou: Wil je me nu wijs maken dat zoo'n ding een slak is?

De verwondering duurde echter niet lang.

Ieder, die wel eens lijsters heeft gadegeslagen, begrijpt al, dat er van dadelijk toehappen geen sprake was. Drie, vier maal werd een larve vastgepakt en weer losgelaten, om te zien, of het ding ook op de een of andere manier kwaad kon doen en toen eindelijk de vogels, die overal gevaar in zien, zich overtuigd hadden, dat het nu niet het geval was, grepen ze toe.

Met Kerstmis begon de eerste lijster 's morgens om acht uur toilet te maken en te eten. Die bezigheden namen ongeveer een kwartier in beslag.

Daarna begon ook voor het eerst het eigenlijke gezang van den vogel. Anderhalf uur bijna ging het met kleine pauzen voort, telkens weer anders, telkens luider en schooner.

En dat moet nu nog maar een zeer, zeer onvolkomen afspiegeling zijn van wat de zanglijster 's zomers in de vrije natuur te genieten geeft. Is nu bovendien nog waar, wat de gebroeders Müller beweren n.l. dat de vogel in de Deutsche bergstreken een zang laat hooren, waarbij het lied van de lijster uit de vlakke landen niet vergeleken kan worden, dan is het best te begrijpen, dat genoemde heeren de *Turdus musicus* nagenoeg gelijkstellen met den nachtegaal.

Dat voortdurend in kracht en hartstocht toenemend morgenlied keert nu met elken nieuwen dag weer.

Gedurende de middaguren is het zingen minder krachtig en heeft weer veel weg van het neuriënd oefenen, dat zeer jonge vogels doen hooren.

Maar tegen den avond begint het lied weer met al het vuur van den morgen. Dan echter wordt het, naarmate het licht afneemt, kalmer en zwakker om te eindigen in een zacht lispelen, als de vogel den kop in de veeren steekt.

In tegenspraak met de voordracht vol geestdrift is de houding van de lijster gedurende het zingen. Op één poot gezeten, laat hij gewoonlijk de vleugels en den staart eenigszins hangen, de kop- en rugveeren gaan een weinig overeind staan en de gelijktijdig opgezette keel en borst geven aan den vogel een tamelijk lompen kop.

Slechts nu en dan, maar dan ook geheel, verandert de gestalte van het dier. Plotseling komt de tweede poot te voorschijn en sluiten de veeren vlak aan het lichaam. Daarop volgen dan gewoonlijk een paar sprongen door de kooi onder het uiten van eenige der schoonste zilvertonen, maar nog geen minuut later is de vogel teruggekeerd in den typischen lijster-stand, de houding, die hij steeds aanneemt, als hij zich volkomen veilig acht.

En dat meenen mijn lijsters te wezen, zoolang zich geen vreemden in de kamer vertoonen. Voor hen leggen ze een onmiskkenbare vrees aan den dag, evengroot als het vertrouwen, dat ze voor ons, hun bekenden, toonen.

Laatst kwam de glazenwasscher onverwachts voor het raam in de nabijheid van de kooien. De arme vogels werden door een ware paniek aangegrepen en deden zulke wanhopige pogingen om aan het denkbeeldig gevaar te ontkomen, dat een van hen zich zeker daarbij wat bezeerd heeft. Hij heeft tenminste in geen week eenig geluid voortgebracht en deed nagenoeg niets anders den ganschen dag dan droomerig in elkaar zitten.

Onder de voorwerpen, die hun den doodsangst op het lijf kunnen jagen, behooren o.a. hoeden met veeren.

Maar ook voor dingen, die ze dagelijks zien, zijn ze soms onbegrijpelijk bang, zoo zelfs, dat hun leven door den schrik bedreigd kan worden.

In het vorige jaar ving ik als naar gewoonte op een morgen wat spinnen voor de vogels. Ik gaf er een aan de kleinste der zanglijsters, die, van schrik verstijfd, van zijn stokje ging, in letterlijke en figuurlijke beteekenis. Gelukkig doorstond het diertje den aanval en — at den volgenden dag spinnen zonder eenig teeken van vrees.

Zie hier het een en ander van hetgeen ik aan mijn vogels waarnam. Het is slechts een klein deel van wat ze me leerden en zeker een nog veel kleiner gedeelte van datgene, wat ik nog zal kunnen opmerken, daar de zanglijsters volgens vele schrijvers den, voor gevangen vogels, hoogen leeftijd van 8 à 10 jaar kunnen bereiken, mits ze zorgvuldig verpleegd worden. Dat aan de oppassing niets zal ontbreken, daarvan houden mijne lezers zich zeker wel overtuigd.

Amsterdam.

J. POSTMA.

De zeldzame planten van Singraven gered.

De heer *Roessingh Udingk van Singraven* meldt ons op een hem gedaan verzoek, dat hij last heeft gegeven, het gedeelte van het bosch van Singraven bij Denekamp, waarin zoovele mooie en zeldzame planten groeien (zie afl. 12 vorig deel) en dat reeds tot kappen was opgegeven, te sparen.

Wij danken genoemden heer, stellig mede uit naam van alle natuurvrienden voor zijn welwillend besluit.

H.

Nieuwe vindplaatsen van zeldzame planten in 1900.

In mijn vorig verslag is door het bij ongeluk uitvallen van een regel der copie de volgende fout geslopen:

Achter *Ambrosia artemisiaefolia* L. moet staan „te Rotterdam (H. v. d. Linden), *Centauria solstitialis* L., op een luzerne-akker te Werkhoven (C. A. Backer, Kullenburg”).

Ook is in het eerste verslag voor 1900 bij vergissing vermeld dat *Tragopogon orientalis* L. is gevonden door den Heer H. A. van Roessel te Valkenswaard. Dit is *Tragopogon pratensis* L. geweest en behoefde dus niet vermeld te worden.

H. HEUKELS.